

Daniels bok – nummer etthundrasextiotre

Att uppenbara profetian: en utforskning av Daniels elfte kapitel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Vi skall nu börja gå igenom det elfte kapitlet i Daniel.

Också jag stod under modern Darejaves' första regeringsår för att stödja och styrka honom. Och nu skall jag kungöra sanningen för dig. Se, ännu skall tre kungar uppstå i Persien; och den fjärde skall vara långt rikare än de alla, och genom sin styrka, genom sina rikedomar, skall han resa alla mot Greklands rike. Och en väldig kung skall uppstå och härska med stor makt och göra som han vill. Och när han har uppstått, skall hans rike krossas och delas åt himlens fyra väderstreck; men inte åt hans efterkommande och inte enligt den makt med vilken han härskade. Ty hans rike skall ryckas bort, ja, tillfalla andra än dem. Daniel 11:1–4.

Gabriel börjar med att underrätta Daniel om att han också verkade tillsammans med Darejaves under hans första regeringsår, vilket är det år då Darejaves' brorson, hans fältherre, intog Babylon och dräpte Belsassar. Enligt den första versen i det tionde kapitlet mottar Daniel denna syn i Koreshs tredje regeringsår, så Gabriel utmärker både Darejaves och Koresh som de symboler som representerar ”ändens tid”. Belsassar och Babylon intogs av det medisk-persiska riket år 538 f.Kr.

”Kyros belägrade Babylon, som han intog genom list år 538 f.Kr., och med Belsassars död, vilken perserna vållade, upphörde Babylons rike att existera.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

År 538 f.Kr. nedtecknade Daniel kapitel nio.

”Synen som återges i det föregående kapitlet [kapitel åtta] gavs under Belsassars tredje regeringsår, 538 f.Kr. Under samma år, som också var Darius' första, inträffade de händelser som berättas i detta kapitel [kapitel nio].” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Det första året av Dareios, vilket var Belsassars tredje och sista år, år 538 f.Kr., straffade Herren kaldéernas land och gjorde det öde.

Och hela detta land skall bli en ödemark och ett föremål för förfäran; och dessa folk skall tjäna konungen i Babylon i sjuttio år. Och det skall ske, när sjuttio år har fullbordats, att jag skall straffa konungen i Babylon och det folket, säger Herren, för deras missgärning, likaså kaldéernas land, och jag skall göra det till en evig ödemark. Jeremia 25:11, 12.

I vers tio använder Herren ordet ”efter”, när han går över till Babylons straffdom. ”Efter” att Babylon har blivit ödelagt, skulle Herren fullborda sitt goda verk för Guds folk.

Ty så säger Herren: När sjuttio år har gått till ända i Babylon, skall jag se till er och låta mitt goda ord gå i uppfyllelse för er genom att föra er tillbaka till denna plats. Jeremia 25:10.

Fångenskapen på sjuttio år började 606 f.Kr.

”Då de sjuttio åren började år 606 f.Kr., förstod Daniel att de nu närmade sig sitt slut.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Den sjuttioåriga fångenskapen började år 606 f.Kr. och slutade år 536 f.Kr., vilket var två år efter Belsassars död och Babylons ödeläggelse år 538 f.Kr. Det var Kyros’ tredje regeringsår. Gabriel förlägger profetian vid floden Hiddekel till Kyros’ tredje år och inleder berättelsen i kapitel elva med en hänvisning till Dareios’ första år, och därigenom identifierar han två särskilda år. Åren 538 f.Kr. och 536 f.Kr. var båda bestämda tider; år 538 f.Kr. var den bestämda tiden för profetian om de sjuttio åren att fullbordas, och år 536 f.Kr. var den bestämda profetiska tiden då Herren ”efter” år 538 f.Kr. skulle fullgöra sitt goda verk för sitt folk.

538 f.Kr. och 536 f.Kr. är båda bestämda tider, och de representeras av två historiska gestalter; den ene var Mediens förste kung och den andre Persiens förste kung. Slutet på de sjuttio åren då det bokstavliga Israel var fånget i det bokstavliga Babylon representerade de ett tusen två hundra sextio år då det andliga Israel var fånget i det andliga Babylon, från år 538 e.Kr. till 1798. År 1798 var en ”bestämd tid”, och då började den period som profetiskt identifieras som ”ändens tid”. 538 f.Kr. och 536 f.Kr., som framställs som en ”bestämd tid”, markerar också början på en period som framställs som ”ändens tid”.

”Guds församling på jorden var under denna långa period av obeveklig förföljelse lika förvisso i fångenskap som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.” Prophets and Kings, 714.

All profetia riktar sig mer specifikt till de sista dagarna än till de dagar då den först uppfylldes; därför representerar 538 f.Kr. och kung Darius, tillsammans med 536 f.Kr. och kung Cyrus, ”ändens tid” år 1989, och de två kungarna är förebilder på president Reagan och president Bush den förste. 538 f.Kr. och 536 f.Kr. representerar ett vägmärke som uppfylls, där båda datumen förstås representera det ena vägmärket. Vägmärket för ”ändens tid” består av två symboler, och ibland, såsom med Reagan och Bush den förste, uppfylls båda symbolerna under samma år. Men detta är undantaget från regeln, ty vägmärket för ”ändens tid” på Moses tid var både Arons och Moses födelse, vilka skildes åt av tre år. I Kristi historia var det Johannes Döparens och Kristi födelse, vilka skildes åt av sex månader.

Med ”ändens tid” var det, i antikrists historia, 1798 och 1799. Den franska revolutionen är ett ämne för profetian, och den började 1789 och varade i tio år och slutade 1799, på sin bestämda tid, alldeles som 1798 var en bestämd tid. Tillsammans identifierar de det dödliga sår som tillfogades vilddjuret, och även kvinnan som red på och regerade över vilddjuret. Darius var den kung som besegrade sin fiende genom att sända sin här in genom ”muren”, och han representerar Reagan, som besegrade sin fiende genom att riva ned muren till ”järnridån”. Kyros representerar den förste Bush, ty Kyros är känd som Kyros den store, och George Bush den förste är Bush den större, och den siste Bush är Bush den mindre.

Ty dessa två kungar och de två årtal de representerar är i själva verket en och samma symbol. Den ena markerar de sjuttio år under vilka Babylon skulle härska. Den sjuttioåriga perioden nådde sin bestämda tid år 538 f.Kr. och representeras av Darejaves. Fullbordandet av fångenskapen om

sjuttio år nådde sin bestämda tid år 536 f.Kr. och representeras av Koresh. Tillsammans representerar de "ändens tid", då det profetiska ljuset skall öppnas. År 1798 nådde den första ängeln i Uppenbarelsboken fjorton fram till "ändens tid", och syster White säger att den ängeln "var ingen mindre person än Jesus Kristus."

I Kyros tredje regeringsår steg Mikael, Guds folks furste och ärkeängeln över änglarna, ned för att träda i förbindelse med Kyros och befästa det ljus som skulle leda Kyros att utfärda det första av tre påbud som skulle tillåta Guds folk att återvända till Jerusalem och återuppbygga staden, helgedomen samt gatorna och murarna. Detta verk var en förebild för den förste och den andre ängels verk, vilket började vid "ändens tid" år 1798.

Mikaels nedstigande vid ändens tid i Darius' och Kyros' dagar representerade den förste ängels ankomst år 1798, och tillsammans markerar de samme ängels ankomst vid "ändens tid" år 1989. År 1989 inledde perioden av "ändens tid", och det var också en fastställd tid. En fastställd tid utmärker avslutningen av en profetisk tidsperiod. Upproret år 1863, vid det första "Kadesh" för det moderna andliga Israel, var början på en period om etthundratjugosex år som avslutades vid "den fastställda tiden" år 1989. Etthundratjugosex är ett tionde, eller en tiondel, av ettusen tvåhundra sextio, och vid slutet av ettusen tvåhundra sextio år, år 1798, trädde den förste ängels rörelse in i historien. Vid slutet av etthundratjugosex år, år 1989, trädde den tredje ängels rörelse in i historien.

I den första versen i Daniel kapitel elva är Gabriel noggrann och exakt i sin identifiering av att den framställda historien börjar med Kyros, vid ändens tid år 1989. Kyros den store representerar där Bush den större, som skulle följas av tre kungar och därefter en fjärde kung som skulle vara långt rikare än dem alla. Således är den fjärde rike kungen, som eggat upp hela Grekland, den sjätte presidenten sedan 1989.

I händelserna i kapitel tio framställs Daniel som sörjande, och i sin erfarenhet av sorg förvandlas han till Kristi avbild, medan han betraktar synen. Den tjugoen dagar långa sorgperioden representerar en dödsperiod som avslutas med en uppståndelse. I kapitel tio har Mikael kommit ned från himlen, och i Judas sju, när Han stiger ned, uppväcker Han Mose. I Uppenbarelsboken kapitel elva har Mose (och Elia) blivit dödade och ligger döda på gatan i tre och en halv symboliska dagar. Därefter uppväcks Mose (tillsammans med Elia) av "en stark röst".

Och efter tre och en halv dag for livsanden från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter; och stor fruktan föll över dem som såg dem. Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: Kom hit upp. Och de steg upp till himlen i ett moln; och deras fiender såg dem. Uppenbarelsboken 11:11, 12.

Den "höga rösten" som uppväcker är ärkeängels röst, och ärkeängeln är Mikael.

Ty Herren själv skall stiga ned från himlen med ett mäktigt rop, med ärkeängels röst och med Guds basun; och de döda i Kristus skall uppstå först. 1 Thessalonikerbrevet 4:16.

Den historia i vilken Mose och Elia mördas och uppstår är historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Den historien började den 11 september 2001 med den "första rösten"

från ängeln i Uppenbarelseboken arton, vilken syster White identifierar som anländande när de stora byggnaderna i New York City störtades omkull. Den ”andra rösten” i Uppenbarelseboken kapitel arton ljuder vid den snart annalkande söndagslagen, när Guds andra hjord kallas ut från Babylon. Det är den historien, beseglingens historia, där Daniel framställs som förvandlad till Kristi avbild genom att betrakta ”marah”-synerna, vilket är den feminina formen av ”mareh”-synen. Det är den ”kausativa” synen, som ”förorsakar” att den betraktade avbilden reproduceras i dem som betraktar den.

Denna historia om beseglingen och om Daniels förvandling i det tionde kapitlet innefattar Mikael's nedstigande när Han uppväcker och förvandlar dem som representeras av Mose, Elia och Daniel. Han utför uppståndelsen med ärkeängeln's ”stora röst” och tillhandahåller därmed en tredje ”röst”, mitt emellan den första och den sista rösten, vilka båda är desamma, ty de är båda rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton. Den mellersta rösten är den där uppror representeras, ty när Mikael uppväckte Mose tvistade han inte med Satan, fastän Satan, upprorets upphovsman, var där för att protestera.

Men ärkeängeln Mikael vågade inte, när han tvistade med djävulen och disputerade om Moses kropp, rikta en smädande anklagelse mot honom, utan sade: Herren må straffa dig. Judas 7.

Begynnelsen av beseglingstiden, som började den 11 september 2001 och slutar vid den snart kommande söndagslagen, är märkt med underskriften ”Sanningen”, ty mitt i den perioden, i juli 2023, började ärkeängeln's stora röst verket att uppväcka de döda i Kristus, som väljer att höra Hans mellersta röst. Lägg märke till att 2023 infaller tjugotvå år efter 2001, och tjugotvå är en tiondel av tvåhundra-tjugotvå, vilket är symbolen för länken mellan gudomlighet och mänsklighet, och är också en symbol för återställelse.

I juli 2023 steg den väldige ängeln ned, som inte är mindre en person än Jesus Kristus, och som är Sanningen, som också är Mikael, och som är Alfa och Omega, med ett budskap i sin hand. Den lilla boken i hans hand är den del av Daniel som var förseglad intill de yttersta dagarna.

”I Uppenbarelseboken möts och avslutas alla Bibelns böcker. Här finns Danielsbokens fullbordan. Den ena är en profetia; den andra en uppenbarelse. Den bok som var förseglad är inte Uppenbarelseboken, utan den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna. Ängeln befälde: ’Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla boken intill ändens tid.’ Daniel 12:4.” Apostlagärningarna, 585.

Den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna är kapitel elva. Det är de sex sista verserna i kapitel elva, men mer specifikt de historiska skildringar som återfinns i kapitlet och som upprepas i dessa sex sista verser.

”Vi har ingen tid att förlora. Oroliga tider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart skall de oroliga skeenden som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i det elfte kapitlet av Daniel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har utspelats i uppfyllelsen av denna profetia kommer att upprepas.” Manuscript Releases, nummer 13, s. 394.

Vers sexton i Daniel kapitel elva åskådliggör en historia som upprepas i vers fyrtioett, ty i den versen står kungen i norr i det härliga landet. Historien i vers sexton anger när den romerske fältherren Pompejus förde Juda och Jerusalem i fångenskap.

Men den som kommer emot honom skall göra efter sitt eget behag, och ingen skall kunna stå honom emot; och han skall stå i det härliga landet, som genom hans hand skall förödas. Daniel 11:16.

Jag avser att använda denna vers som en förankringspunkt för vår betraktelse av de verser som föregår den, och därför kommer jag först att lägga denna förståelse till grund. Vi ämnar visa att den historia som följer på Alexander den stores rikes upplösning i vers tre och fyra börjar år 1989 och därefter identifierar det nuvarande ukrainska kriget, Putins seger över Västs krafter samt Putins efterföljande nederlag, vilket leder in i vers sexton.

”Fastän Egypten inte kunde stå emot Antiochos, kungen i norr, kunde Antiochos inte stå emot romarna, som nu kom emot honom. Inga riken kunde längre stå emot denna uppstigande makt. Syrien erövrades och införlivades med det romerska riket, när Pompejus år 65 f.Kr. berövade Antiochos Asiaticus hans besittningar och gjorde Syrien till en romersk provins.

Samma makt skulle också stå i det heliga landet och förtära det. Rom blev genom en allians förbundet med Guds folk, judarna, år 161 f.Kr., från vilket datum det intar en framträdande plats i den profetiska tidsräkningen. Det erhöll emellertid inte herravälde över Judeen genom faktisk erövring förrän år 63 f.Kr.; och detta på följande sätt.

”När Pompejus återvände från sitt fälttåg mot Mithridates, konung av Pontus, kämpade två rivaler, Hyrcanus och Aristobulus, om Judeens krona. Deras sak förelades Pompejus, som snart insåg orättfärdigheten i Aristobulus’ anspråk, men önskade uppskjuta avgörandet i frågan till efter sitt länge åstundade fälttåg in i Arabien och lovade att därefter återvända och ordna deras angelägenheter så som det skulle finnas rättvist och lämpligt. Aristobulus, som genomsågade Pompejus’ verkliga sinnelag, skyndade tillbaka till Judeen, beväpnade sina undersåtar och förberedde ett kraftfullt försvar, fast besluten att till varje pris behålla kronan, vilken han förutsåg skulle tilldelas en annan. Pompejus följde tätt efter flykten. När han närmade sig Jerusalem, kom Aristobulus, som började ångra sitt handlingsätt, ut för att möta honom och sökte bilägga saken genom att utlova fullständig underkastelse och stora summor pengar. Pompejus, som godtog detta erbjudande, sände Gabinius i spetsen för en avdelning soldater för att hämta pengarna. Men när denne legat anlände till Jerusalem, fann han portarna stängda för sig och fick från murkrönen höra att staden inte ämnade hålla sig till överenskommelsen.”

”Pompejus, som inte ostraffat ville låta bedra sig på detta sätt, satte Aristobulus, som han hade behållit hos sig, i bojor och tågade genast mot Jerusalem med hela sin här. Aristobulus’ anhängare var för att försvara platsen; Hyrcanus’ anhängare för att öppna portarna. Då de senare var i majoritet och fick överhanden, bereddes Pompejus fritt tillträde till staden. Därefter drog sig Aristobulus’ anhängare tillbaka till tempelberget, fast beslutna att försvara denna plats lika beslutsamt som Pompejus var att intaga den. Vid slutet av tre månader hade en bräsch öppnats i muren, tillräcklig för ett stormningsanfall, och platsen intogs med svärd i

hand. I det fruktansvärda blodbad som följde dödades tolv tusen personer. Det var en gripande syn, anmärker historieskrivaren, att se prästerna, som då var upptagna med den gudomliga tjänsten, med lugn hand och orubbligt uppsåt fullfölja sitt vanliga verk, till synes omedvetna om det vilda tumultet, fastän deras vänner överallt omkring dem utlämnades åt slakten och fastän ofta deras eget blod blandades med deras offerdjurs.”

”Efter att ha gjort slut på kriget rev Pompejus Jerusalems murar, överförde flera städer från Judeens jurisdiktion till Syriens och ålade judarna skatt. Så kom Jerusalem för första gången genom erövring i den makts händer som skulle hålla det ”härliga landet” i sitt järngrepp, tills den fullständigt hade förtärt det.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259, 260.

Vi kommer att fortsätta denna studie i vår nästa artikel.

Det faktum att det inte finns någon strid eller oro bland Guds folk bör inte betraktas som ett avgörande bevis på att de håller fast vid den sunda läran. Det finns skäl att frukta att de kanske inte klart skiljer mellan sanning och villfarelse. När inga nya frågor väcks genom rannsakan av Skrifterna, när ingen meningsskiljaktighet uppstår som förmår människor att själva forska i Bibeln för att förvissa sig om att de har sanningen, då kommer många nu, liksom i forna tider, att hålla fast vid traditionen och tillbe det som de inte känner.

”Jag har fått se att många som bekänner sig ha kunskap om den närvarande sanningen inte vet vad de tror. De förstår inte bevisen för sin tro. De har ingen rätt uppskattning av verket för den nuvarande tiden. När prövningens tid kommer, finns det män som nu predikar för andra vilka, när de granskar de ståndpunkter de intar, kommer att finna att det finns mycket som de inte kan ge någon tillfredsställande grund för. Innan de sålunda prövades kände de inte sin stora okunnighet. Och det finns många i församlingen som tar för givet att de förstår vad de tror; men förrän strid uppstår känner de inte sin egen svaghet. När de skiljs från dem som har samma tro och tvingas stå enskilt och ensamma för att förklara sin tro, kommer de att bli förvånade över att se hur förvirrade deras föreställningar är om det som de hade antagit som sanning. Säkert är att det bland oss har skett ett avfall från den levande Guden och ett vändande till människor, då mänsklig visdom satts i den gudomligas ställe.

”Gud kommer att väcka sitt folk; om andra medel sviker, kommer villolärer att tränga in ibland dem, vilka skall sålla dem och skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror på hans ord att vakna upp ur sömnen. Dyrbart ljus har kommit, anpassat för denna tid. Det är bibelns sanning, som visar de faror som står alldeles inför oss. Detta ljus bör leda oss till ett flitigt studium av Skrifterna och en ytterst noggrann granskning av de ståndpunkter som vi intar. Gud vill att sanningens alla aspekter och ståndpunkter grundligt och uthålligt rannsakas, med bön och fasta. De troende skall inte vila i antaganden och oklart definierade föreställningar om vad som utgör sanningen. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att när prövningens tid kommer och de ställs inför råd för att svara för sin tro, skall de kunna ge skäl för det hopp som bor i dem, med saktmod och fruktan.

”Rör upp, rör upp, rör upp. De ämnen som vi framlägger för världen måste för oss vara en levande verklighet. Det är viktigt att vi, när vi försvarar de läror som vi betraktar som grundläggande trosartiklar, aldrig tillåter oss att använda argument som inte är helt och hållet

hållbara. Dessa må förmå tysta en motståndare, men de hedrar inte sanningen. Vi bör framlägga sunda argument, som inte bara tystar våra motståndare, utan som också består den närmaste och mest inträngande granskning. Hos dem som har utbildat sig själva till debattörer finns en stor fara att de inte behandlar Guds ord med rättvisa. När vi möter en motståndare bör det vara vår uppriktiga strävan att framlägga ämnen på ett sådant sätt att överbevisning väcks i hans sinne, i stället för att endast söka inge den troende förtröstan.

”Vilka intellektuella framsteg människan än må ha gjort, må hon inte för ett ögonblick tänka att det inte finns något behov av en grundlig och fortgående rannsakan av Skrifterna för att få större ljus. Som folk är vi kallade att var och en vara studerande av profetian. Vi måste vaka med allvar, för att vi må kunna urskilja varje ljusstråle som Gud skall lägga fram för oss. Vi skall fånga upp sanningens första glimtar; och genom bönfullt studium kan klarare ljus vinnas, vilket kan framläggas för andra.

”När Guds folk lever i lugn och är tillfreds med sitt nuvarande ljus, kan vi vara förvissade om att Han inte kommer att visa dem välbehag. Det är Hans vilja att de ständigt skall gå framåt för att ta emot det ökade och ständigt tilltagande ljus som lyser för dem. Församlingens nuvarande hållning behagar inte Gud. Ett självförtroende har trätt in, som har lett dem till att inte känna något behov av mer sanning och större ljus. Vi lever i en tid då Satan verkar på högra sidan och på vänstra, framför oss och bakom oss; och ändå sover vi som folk. Gud vill att en röst skall höras som väcker Hans folk till handling.” Testimonies, band 5, 707, 708.